

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
lagar om ändring av 16 § i lagen om beskattning av in-
komst av näringsverksamhet och 7 § i inkomstskattelagen
för gårdsbruk**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet och inkomstskattelagen för gårdsbruk skall ändras. Det föreslås att ordalydelsen i bestämmelserna om icke avdragbara avgifter av straffkaraktär i båda lagarna preciseras så att bestämmelserna utöver böter gäller alla betalningspåföljder av sanktionskaraktär som påförts med anledning av rättsstridiga gärningar och som skärper efterlevnaden av

rättsnormerna. Dessutom föreslås att i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet tas in en bestämmelse om att mutor samt andra motsvarande förmåner som givits i osakligt syfte inte skall vara avdragbara vid inkomstbeskattningen.

Lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt. Lagarna skall tillämpas första gången vid beskattningen för 2006.

MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

1.1. Böter och betalningspåföljder av sanktionskaraktär

Enligt 16 § 5 punkten i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/1968) gäller att böter eller parkeringsbot, överlastavgifter eller andra motsvarande betalningspåföljder av straffkaraktär inte anses såsom utgifter för inkomstens förvärvande eller bibehållande. En motsvarande bestämmelse finns i 7 § 6 punkten i inkomstskattelagen för gårdsbruk (543/1967). Bestämmelserna har tillämpats sedan skatteåret 1993.

I regeringens proposition 203/1992 motiverades bestämmelsen i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet med att det inte kunde anses vara befogat att som avdragsgrund vid inkomstbeskattningen godkänna ekonomiska påföljder som påförts på grund av lagstridiga gärningar. Avdragbarheten ansågs minska den förebyggande effekten av påföljden. Dessutom ansågs det att avdragsrätten försatte medborgarna i en ojämlig ställning, eftersom avdragbarheten i första

hand hade gällt endast näringsidkare. Enligt motiveringen i propositionen var inte förteckningen med exempel på icke avdragbara betalningspåföljder i bestämmelsen uttömmande. Syftet med bestämmelsen var att förvägra avdragsrätten hos alla sådana poster av straffkaraktär som påförts eller i fortsättningen skulle komma att påföras för lagstridiga gärningar. I motiveringen konstaterades särskilt att icke avdragbara är även t.ex. konkurrensbrottsavgifter enligt lagen om konkurrensbegränsningar (480/1992).

I praktiken har det visat sig att bestämmelsens tillämpningsområde lämnar utrymme för tolkningar. Högsta förvaltningsdomstolen ansåg i ett avgörande (HFD 2000:45) att böter som Europeiska gemenskapernas kommission påfört för ett förfarande i strid med artikel 81 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen i ett kartellsärende var en avdragsgill utgift. Som motivering åberopade högsta förvaltningsdomstolen att det centrala syftet med botten var att säkerställa gemenskapens konkurrenspolitik. Boten syftade till att genom en avgift av konfiskationskaraktär undanröja den ekonomiska nytta som erhöles genom överträdelse av konkurrensreglerna. Boten var inte en straffrätts-

lig påföljd till sin karaktär. Högsta förvaltningsdomstolen hänvisade dessutom till ordalydelsen i 16 § 5 punkten i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet och nämnde att bestämmelsen innebär ett undantag från den allmänna avdragsrätten för näringsutgifter.

Efter bestämmelsens ikraftträdande har utöver den ovan nämnda boten införts även många andra påföljder som kan karaktäriseras som betalningspåföljder av sanktionskaraktär och som syftar till att säkerställa att bestämmelserna följs och att de föreskrivna skyldigheterna fullgörs. Sådana påföljder är t.ex. avgifter för överskriden utsläppsrätt enligt lagen om utsläppshandel (683/2004), ordningsavgifter och påföljdsavgifter enligt lagen om Finansinspektionen (587/2003) och påföljdsavgifter enligt kommunikationsmarknadslagen (393/2003). Utöver de nya påföljderna har påföljderna enligt lagen om konkurrensbegränsningar ändrats så att den nationella sanktionsnivån har harmoniserats med EG-regleringen.

Om de påföljder som gäller i fråga om konkurrensbegränsningarna bestäms i den nationella lagstiftningen i lagen om konkurrensbegränsningar, vilken ändrades genom en lag som trädde i kraft vid ingången av maj 2004 (318/2004). En näringsidkare eller en sammanslutning av näringsidkare åläggs en påföljdsavgift (konkurrensbrottsavgift) för brott mot bestämmelserna i lagen eller artikel 81 eller 82 i EG-fördraget. Påföljdsavgiften åläggs på konkurrensverkets förslag av marknadsdomstolen. Europeiska gemenskapernas kommission har för sin del behörighet att med stöd av rådets förordning (EG) nr 1/2003 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget påföra en motsvarande påföljdsavgift, benämnd böter. Böterna i tillämpningsförordningen och konkurrensbrottsavgiften enligt lagen om konkurrensbegränsningar är sinsemellan jämförbara.

Genom lagen om utsläppshandel har införts direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (2003/87/EG, nedan utsläppshandelsdirektivet). Syftet med utsläppshandelssystemet är att främja en kostnadseffektiv och ekonomisk minskning av växthusgasutsläppen. Utsläppshandelssystemet grundar sig på

utsläppsrätter, av vilka staten på verksamhetsutövarna fördelar det antal som motsvarar deras beräknade utsläpp. Staten tar inte ut avgift för utsläppsrätterna när de överläts till verksamhetsutövarna. Handeln med utsläppsrätterna ger dem ett marknadsvärde. Verksamhetsutövaren kan, om han så önskar, sälja sina utsläppsrätter genast när han får dem och senare förvärva det antal rätter som behövs. Enligt lagen om utsläppshandel skall en verksamhetsutövare årligen till utsläppshandelsmyndigheten överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar utsläppen under föregående kalenderår. Om verksamhetsutövaren underlåter att återlämna utsläppsrätterna skall utsläppshandelsmyndigheten ålägga verksamhetsutövaren att till staten betala en avgift för överskriden utsläppsrätt. Syftet med överskridningsavgiften är att i enlighet med regeringspropositionen (RP 49/2004 rd) tillsammans med förpliktelsen att överlämna utsläppsrätter säkerställa att verksamhetsutövarna återlämnar utsläppsrätter till det antal som motsvarar deras utsläpp och att den totala utsläppsmängden inom utsläppshandelssektorn inte överskrider den mängd som har ställts i den nationella fördelningsplanen. Utöver avgiften för överskriden utsläppsrätt skall verksamhetsutövaren alltid återlämna utsläppsrätter till det antal som motsvarar utsläppen. I utsläppshandelsdirektivet framhålls att de påföljder medlemsstaterna bestämmer bör vara effektiva, proportionella och avskräckande. Enligt direktivet är verksamhetsutövaren skyldig att betala en avgift för överskridande utsläpp (enligt det engelskspråkiga direktivet penalty). I lagen om utsläppshandel har denna avgift benämningen avgift för överskriden utsläppsrätt.

Till lagen om Finansinspektionen har fogats bestämmelser om två nya administrativa påföljder: ordningsavgift och påföljdsavgift. Bestämmelserna trädde i kraft vid ingången av juli 2005. Med stöd av bestämmelserna kan Finansinspektionen påföra ordningsavgifter och marknadsdomstolen påföljdsavgifter. Enligt kommunikationsmarknadslagen kan ett teleföretag som bryter mot en skyldighet som ålagts företaget med stöd av kommunikationsmarknadslagen påföras en påföljdsavgift.

Även skatteförhöjning är en betalningspå-

följd av sanktionskaraktär. Skatteförhöjning baserar sig på att skatt har lämnats obetald eller på att deklarationsskyldigheten har fullgjorts bristfälligt eller felaktigt. I enlighet med lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) påförs som skatteförhöjning högst 30 procent av den inkomst som lagts till, om den skattskyldige medvetet eller av grov vårdslöshet har lämnat in en väsentligen oriktig skattedeklaration. En sådan skatteförhöjning i anslutning till inkomstskatten är inte avdragbar i beskattningen. I rättspraxis har skatteförhöjning dock betraktats som avdragbar vid inkomstbeskattningen, om den skatt till vilken skatteförhöjningen hänför sig är avdragbar eller har karaktär av en genomgångspost. Avdragbara skatteförhöjningar är bl.a. förhöjningar av förskottsinnehållning och arbetsgivares socialskyddsavgift (HFD 1985 liggare 3358) samt förhöjning av mervärdesskatt (HFD 1979 liggare 1535). Tolkningen har varit att rättsläget har kvarstått oförändrat, även om besluten har meddelats före ikraftträdandet av bestämmelsen om icke avdragbara betalningspåföljder av straffkaraktär. Bestämmelsen om dröjsmålpåföljder i fråga om skatter är däremot enhetlig för alla skatteslag. Skattetillägg och förseningsräntor i fråga om skatter som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995) är inte avdragbara vid inkomstbeskattningen. Det föreskrevs att dröjsmålpåföljderna för samtliga skatteslag skulle vara icke avdragbara, även om den tidigare rättspraxisen motsvarade den nuvarande skatteförhöjningspraxisen.

Av högsta förvaltningsdomstolens ovan nämnda avgörande (HFD 2000:45) och av införandet av de nya påföljderna av sanktionskaraktär följer att tillämpningsområdet för bestämmelsen om icke avdragbara betalningspåföljder med anledning av lagstridiga gärningar lämnar utrymme för tolkning. Ordalydelsen bör preciseras för att det skall säkerställas att syftet med bestämmelsen uppnås. Motiveringen till icke avdragbara betalningspåföljder är fortfarande densamma som i 1992 års regeringsproposition. Avdragbarhet för påföljderna minskar den förebyggande effekten av påföljderna, och dessutom särbehandlas medborgarna, eftersom avdragsrätten gäller i första hand näringsidkare. Preciseringsen av bestämmelsen gäller i syn-

nerhet böter och påföljdsavgifter som påförts vid överträdelse av konkurrensbegränsningar. Också andra ovan nämnda offentligrättsliga betalningspåföljder av sanktionskaraktär omfattas av bestämmelsens tillämpningsområde.

Det föreslås att 16 § 5 punkten i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet och 7 § 6 punkten i inkomstskattelagen för gårdsbruk ändras så att det av båda bestämmelserna framgår att de utöver böter och betalningspåföljder av straffkaraktär också gäller alla offentligrättsliga betalningspåföljder av sanktionskaraktär som påförts med anledning av rättsstridiga gärningar och som skärper efterlevnaden av rättsnormerna.

Lagrummen skall inte längre innehålla någon särskild förteckning över icke avdragbara betalningspåföljder. Icke avdragbara betalningspåföljder fastställs genom en allmän definition, som omfattar böter, påföljdsavgifter och andra offentligrättsliga betalningspåföljder av sanktionskaraktär. Utöver de påföljder som för närvarande nämns i lagen skall också alla offentligrättsliga betalningspåföljder av sanktionskaraktär vara icke avdragbara, exempelvis böter och påföljdsavgifter som påförts vid överträdelse av konkurrensbegränsningar, oavsett vilken offentligrättslig instans som påfört dem. Bestämmelsen gäller även framtida motsvarande böter och betalningspåföljder utan att varje ny avgift måste regleras särskilt genom lag.

Icke avdragbara skatteförhöjningar förändrar det rådande rättsläget till den del skatteförhöjningarna har varit avdragbara vid inkomstbeskattningen. Det är inte någon foljdriktig lösning att behandlingen av skatteförhöjningar hänförs till behandlingen av de skatter som ligger till grund för dem. Skatteförhöjning baserar sig inte på själva skatten, utan på försummelse eller oriktig information från den skattskyldiges sida. Som exempel kan nämnas att när en försäljare påförs mervärdesskatteförhöjning med anledning av försummelse är det inte meningen att förhöjningen skall vältras över på köparen på samma sätt som själva mervärdesskatten. Efter ändringen motsvarar behandlingen av skatteförhöjning vid inkomstbeskattningen bestämmelserna om icke avdragbara dröjsmålpåföljder enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta, eftersom skatteförhöjning vanligen är förenad med ett större mått

av klandervärt förfarande från den skattskyldiges sida än vad som är fallet vid dröjsmåls-påföljder som beräknas på skatten. Icke avdragbarheten stöds också av Europeiska människorättsdomstolens ståndpunkt, enligt vilken skatteförhöjningar som motsvarar skatteförhöjningarna i Finland har karaktäriserats som påföljder av straffkaraktär.

Avsikten är inte att genom bestämmelsen ändra den skattemässiga behandlingen av förverkandepåföljder vid nytta som erhållits genom brott som avses i strafflagstiftningen. I rättspraxis har förverkandepåföljder vanligen betraktats som avdragbara utgifter i sådana fall där den förverkade nyttan också har beskattats. De betalningspåföljder av sanktionskaraktär som behandlats ovan är inte påföljder som kan jämföras med förverkandepåföljder vid ekonomisk nytta av brott, även om den nytta som erhållits genom förfarandet eventuellt kan påverka påföljdsbeloppet.

Bestämmelsen gäller inte heller avtalsböter eller skadestånd som baserar sig på civilrättsliga avtal eller skadestånd som dömts ut genom en straffprocess. Skadestånd som dömts ut genom straffprocesser betraktas dock vanligen inte som avdragbara vid inkomstbeskattningen om de inte har ett tillräckligt samband med verksamheten för inkomstens förvärvande.

1.2. Mutor och förmåner med karaktär av mutor

I enlighet med vedertagen rättspraxis är utgifter för givande av mutor icke avdragbara vid inkomstbeskattningen. Det finns inte någon uttrycklig lagbestämmelse om att mutor inte är avdragbara, men i rättspraxis har utgifter för givande av mutor och förmåner med karaktär av mutor inte tolkats som naturliga avdrag till följd av inkomstens förvärvande eller bibehållande inom näringsverksamhet. Av rättspraxisen framgår också att för att mutor skall vara icke avdragbara har det inte förutsatts att det straffrättsliga rekvisitet för muta uppfylls. Icke avdragbara utgifter i beskattningen är således utgifter för givande av såväl mutor enligt strafflagen som andra förmåner med karaktär av mutor.

Det har vanligen inte varit nödvändigt att i beskattningen göra åtskillnad mellan förmåner med karaktär av mutor och andra gåvor

och donationer av företag, eftersom möjligheterna att i beskattningen dra av gåvor och donationer av företag redan i sig är synnerligen begränsade. Donationer betraktas i princip som användning av vinst, vilket inte är avdragsgillt. I 57 § i inkomstskattelagen (1535/1992) finns bestämmelser om sådana fall där samfund får dra av sina donationer för vissa allmännyttiga ändamål. Dessutom är i första hand sedvanliga reklamgåvor avdragbara. I beskattningsbesluten har det således inte nödvändigtvis behövts något ställningstagande till om det är fråga om en förmån med karaktär av muta.

Gränsdragningen mellan muta och gåva aktualiserades i ett avgörande av högsta förvaltningsdomstolen (HFD 1985 liggare 5265) där ett byggföretag ansågs ha givit en biträdande stadsdirektör en förmån av gåvokaraktär när företaget byggde en bastu för denne med förlust. Förlusten kunde inte betraktas som en utgift för rörelseinkomstens förvärvande eller bibehållande och därmed hade byggföretaget inte rätt att dra av den från sin inkomst. Enligt redogörelsen för avgörandet var det inte nödvändigt att i avgörandet ta ställning till om det handlade om en straffrättslig muta, utan med tanke på slutresultatet var det tillräckligt att förmåner av gåvokaraktär inte är avdragbara. I ett annat avgörande (HFD 1957 II: 91) godkändes inte julgåvor till tjänstemän som avdragbara. Julgåvorna bestod till största delen av penninggåvor.

Avdragbarheten för utgifter till följd av sedvanliga reklamgåvor har tolkats i ett avgörande av högsta förvaltningsdomstolen (HFD 2002:65). Presentföremål som ett läkemedelsföretag hade givit läkare, sjukvårdspersonal och apotekspersonal kunde enligt avgörandet med hänsyn till föremålens karaktär och relativt höga anskaffningspris och till deras bruksvärde inte betraktas som avdragbara sedvanliga reklamgåvor. Presenterna bestod av sportplagg, sportredskap, väskor, klockor, kameror och hemelektronik. Åren 1992 och 1993 uppgick presenternas värde i allmänhet till ca 200—700 mk (ca 35—115 euro).

Under de senaste åren har förebyggandet av bestickning ägnats allt större internationell uppmärksamhet. År 1997 ingick medlemsländerna i Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) en kon-

vention om bekämpande av bestickning av utländska offentliga tjänstemän i internationella affärsförbindelser (FördrS 14/1999). Medlemsländerna i Europarådet ingick i sin tur 1998 Europarådets straffrättsliga konvention mot korruption (FördrS 107—108/2002). Konventionen har ett vidsträckt tillämpningsområde. Den gäller aktiv och passiv bestickning som begärs av inhemska eller utländska tjänstemän eller där dessa är mottagande part, samt bestickning som begås inom den privata sektorn. De ändringar som konventionerna förutsätter har satts i kraft genom strafflagstiftningen i Finland. Dessutom har en arbetsgrupp vid justitieministeriet nyligen färdigställt ett förslag om sättande i kraft av bestämmelserna i Förenta Nationernas år 2003 ingångna konvention mot korruption (Justitieministeriets utlåtanden och utredningar 2005:21).

De ovan nämnda internationella överenskommelserna gäller inte med undantag av Förenta Nationernas konvention mot korruption behandlingen av mutor i beskattningen. OECD:s kommitté för skattefrågor gav dock 1996 en rekommendation där de medlemsländer som tillåter avdrag för mutor uppmanades sträva efter att förbjuda avdragsrätt för mutor vid inkomstbeskattningen. Efter det att rekommendationen gavs har många av OECD:s medlemsländer i sin skattelagstiftning utfärdat bestämmelser om att mutor inte är avdragbara. Dessutom har många sådana medlemsländer där mutor har varit icke avdragbara enbart på basis av rättspraxis eller bestämmelser på lägre nivå än lag gjort sin skattelagstiftning tydligare genom att utfärda bestämmelser om att mutor inte är avdragbara.

OECD:s kommitté för skattefrågor har upprepade gånger fäst avseende vid att Finland inte har följt den ovan nämnda rekommendationen. Det föreslås nu att i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet tas in en uttrycklig bestämmelse om att mutor inte är avdragbara, för att det tydligt skall framgå att lagstiftningen i Finland är förenlig med rekommendationen.

Det föreslås att en ny 8 punkt fogas till 16 § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet. Enligt den nya punkten skall utgifter för mutor och för andra liknande förmåner som givits i osakligt syfte vara

icke avdragbara.

Att bestämmelsen tas in i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet motsvarar i enlighet med vad som anförts ovan det rättsläge som råder redan nu och enligt vilket de nämnda utgifterna har betraktats som icke avdragbara utifrån den allmänna regleringen av möjligheterna att dra av utgifter. Den föreslagna bestämmelsen innebär entydigt att utgifter för givande av muta inte är avdragbara ens i sådana fall då givaren anser att mutan är nödvändig för inkomstens förvärvande.

För att målen med bestämmelsen skall uppnås förutsätts att den vägrade avdragsrätten inte begränsas enbart till sådana situationer där en dom för korruptionsbrott har meddelats eller ett åtal är anhängigt i en straffprocess. Vid beskattning är det fråga om självständig juridisk bedömning av avdragsgrunderna. Det är inte fråga om konstaterande av brott. Däremot fördelas bevisningskyldigheten annorlunda vid beskattning än vid en straffprocess. Bestämmelsen har därför formulerats så att icke avdragbara utgifter mera allmänt gäller förmåner med karaktär av muta, inte enbart ärenden som gäller korruptionsbrott.

Det är meningen att bestämmelsen skall omfatta alla situationer där den som ger en muta har för avsikt att påverka mottagarens tjänsteåtgärder eller uppgifter. En muta kan t.ex. ges utan vederlag, men å andra sidan kan den ha iklätts formen av en skenbar motprestation, exempelvis som konsultarvode till mottagaren eller dennes intressentkrets. Mutor kan också ges i form av överlåtelse av egendom till underpris.

I praktiken framgår inte utgiftens karaktär nödvändigtvis direkt av den skattskyldiges bokföring. Ärendet uppdagas vanligen när mottagaren av en prestation eller grunden för prestationen visar sig vara oklar vid den ordinarie beskattningen eller vid en skattegranskning. Skyldigheten att utreda saken bestäms då i enlighet med de allmänna principerna enligt 26 § i lagen om beskattningsförfarande. Med stöd av 4 mom. i paragrafen är det vanligen den skattskyldige som skall utreda grunderna för avdragbara utgifter. Om någon tillräcklig utredning inte fås, godkänns inte avdraget.

Det föreslås att bestämmelsen tas in i lagen

om beskattning av inkomst av näringsverksamhet, som tillämpas på inkomst av näringsverksamhet. I enlighet med de allmänna principerna får mutor inte heller dras av från inkomst av gårdsbruk eller från inkomst som beskattas enligt inkomstskattelagen.

2. Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga betydande ekonomiska konsekvenser. Sanktionerna effektiviseras och deras preventiva verkan ökas, om betalningspåföljderna av sanktionsnatur inte är avdragsgilla. Den omständigheten att korruption inte är avdragsgill är ägnad att markera att Finland är bundet till internationella avtal om kampen mot korruption.

3. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Utlåtande om propositionen avgavs av handels- och industriministeriet, justitieministeriet, Skattestyrelsen, Centralhandelskammaren, Centralförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK, Företagarna i Finland och Näringslivets Centralförbund EK.

4. Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft så snart som möjligt. Lagarna skall tillämpas första gången vid beskattningen för 2006.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

*Lagförslagen***1.****Lag****om ändring av 16 § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 24 juni 1968 om beskattning av inkomst av näringsverksamhet
 (360/1968) 16 § 5 punkten, sådan den lyder i lag 1385/1997, och
fogas till 16 §, sådan den lyder i lagarna 859/1981, 1164/1990 och 717/2004 samt i nämnda
 lag 1385/1997, en ny 8 punkt som följer:

16 § Såsom utgifter för inkomstens förvärvande eller bibehållande anses inte: _____ 5) böter, påföljdsavgifter eller andra betal- ningspåföljder av sanktionskaraktär, _____	8) mutor samt andra motsvarande förmåner som givits i osakligt syfte. _____ Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas första gången vid beskatt- ningen för 2006.
---	---

2.

Lag**om ändring av 7 § i inkomstskattelagen för gårdsbruk**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen för gårdsbruk av den 15 december 1967 (543/1967) 7 § 6 punkten, sådan den lyder i lag 1541/1992, som följer:

7 §	_____
Avdragbara utgifter äro icke:	Denna lag träder i kraft den 20 .
_____	Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2006.
6) böter, påföljdsavgifter eller andra betalningspåföljder av sanktionskaraktär.	

Helsingfors den 4 november 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Andra finansminister *Ulla-Maj Wideroos*

1.

Lag**om ändring av 16 § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 24 juni 1968 om beskattning av inkomst av näringsverksamhet
 (360/1968) 16 § 5 punkten, sådan den lyder i lag 1385/1997, och
fogas till 16 §, sådan den lyder i lagarna 859/1981, 1164/1990 och 717/2004 samt i nämnda
 lag 1385/1997, en ny 8 punkt som följer:

Gällande lydelse

16 §

Såsom utgifter för inkomstens förvärvan-
 de eller bibehållande anses inte:

5) böter eller parkeringsbot, överlastavgif-
 ter eller andra motsvarande betalningspå-
 följder av straffkaraktär,

Föreslagen lydelse

16 §

Såsom utgifter för inkomstens förvärvan-
 de eller bibehållande anses inte:

5) böter, *påföljdsavgifter* eller andra be-
 talningspåföljder av *sanktionskaraktär*,

8) *mutor samt andra motsvarande förmå-
 ner som givits i osakligt syfte.*

*Denna lag träder i kraft den 20 .
 Lagen tillämpas första gången vid be-
 skattningen för 2006.*

2.

Lag**om ändring av 7 § i inkomstskattelagen för gårdsbruk**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen för gårdsbruk av den 15 december 1967 (543/1967) 7 § 6 punkten, sådan den lyder i lag 1541/1992, som följer:

Gällande lydelse

7 §

Avdragbara utgifter äro icke:

6) böter, parkeringsbot, överlastavgift eller andra motsvarande betalningspåföljder av straffkaraktär.

Föreslagen lydelse

7 §

Avdragbara utgifter äro icke:

6) böter, *påföljdsavgifter* eller andra betalningspåföljder av *sanktionskaraktär*.

Denna lag träder i kraft den 20 .
Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2006.
